Ч. 264 | Пятниця 24 падолиста (7 грудня) 1900. | Рік X

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і **Адмiнiстрация**: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провінциї:
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Галицкий сойм. — З австро-угорского банку. — Справа фінляндска. — З полудневої Африки. — Вісти з Хіни.)

Краєвий видїл ухвалив представити галицкому соймови зараз на першім засїданю справоздане о буджетовій провізориї на перший квартал 1901. Краєвий видїл просить в справозданю сойм, щоби уповажнити єго до звичайних видатків в першім кварталї 1901 на підставі буджету з 1900 р. і до побираня додатків в тій самій височині, як в р. 1900. Вправдї краєвий видїл предкладає в буджетовім прелїмінари на 1901 р. знижку краєвих додатків о пять, зглядно 6 сот., однак пропозиция опусту в додатках опирає ся на припущеню, що краєвому фондови отворить ся нове жерело доходів в додатках до державного податку від спірітусу. Колиб однак сей закон не настав, в такім случаю не лише було-б потрібно задержати дотеперішну стопу додатків, але ще і шукати дальшого покритя недоборів в позичцї. Тому краєвий видїл буде в буджетовій провізориї домагати ся додатків лише в дотеперішній височині. А колиб закон о додатку до державного податку від спірітусу увійшов дїйстно в житє з д. 1 січня 1901, а сойм, укладаючи дефінітивно буджет на р. 1901 знизив, по мисли пропозиції краєвого видїлу, процентову стопу додатків, то оподаткованим відпише ся заплачену в першім кварталї надвижку, на рахунок належитости за другий квартал.

На вчерашнім засїданю ґенер. ради австро-угорского банку обговорювано справу гіпотечного кредиту, причім відчитано письмо союза віденьских будівляних підприємців, виготовлене до міністра скарбу, з просьбою, аби суму 300 міліонів корон, призначену на гіпотечні позички, підвисшено. З черги повідомив предсїдатель, що по мисли письма, одержаного від обох міністрів скарбу, 5- і 50-реньскові банкноти, які ще остають в обізї, будуть взяті з обороту з днем 1 вересня 1901, а від 2 вересня того року банк розпічне видавати нові 10 коронові ноти. Повідомлено дальше, що заряджено, аби банкові інституциї в цілій монархії від 15 грудня с. р. могли видавати асиґнати на золото для оплати мит. Генеральна рада ухвалила для робітників в друкарни банку завести 8 годинний день працї.

Фінляндцї ставлять що раз енерґічнійший опір русифікацийній акциї правительства. Фінляндскі урядники не хочуть поступати після розпорядженя, котре наказує урядувати по российски. Секретар міста Плеве звернув ся до ґенерального ґубернатора з просьбою, аби кількох молодших урядників перенесено до Петербурга, бо добровільно нїхто не хоче зголосити ся. Плеве старає ся також о царский указ, аби кілька российских урядників навчити фіньского і шведского язика і ними обсадити ґубернїяльну адміністрацию в фінляндскім сенатї, а дальше постепенно ввести российске урядоване. Фінляндскі закони не заборонюють Росиянам вступати до фінляндских урядів, але доси малий роблено з того ужиток.

З Тієнтсіну доносять що рух против чужинців що раз сильнїйший. Говорять, що в цїлій Хинї формують ся ватаги охотників, котрі одержують від правительства оружиє і амуніцию. Ґр. Вальдерзе доносить з Пекіну, що сильнїйші правильні віддїли хіньских військ під командою ґенерала стоять під Теаном, 95 клм. на полудне від Тієнтсіну. Против них вислано два віддїли нїмецкого війська. Танвенгіяна, котрий викликав був розрухи против місионарів в Паотінфу, спроваджено до Тієнтсіну під сильною нїмецкою ескортою. Опроваджувано єго по улицях. Відтак видадуть єго властям, аби стяли єму голову. — Посли в Пекінї вже одержали відповіди від своїх правительств на спільну ноту. Дня 4 с. м. має відбути ся спільна конференция. Мало є виглядів, аби на тій конференциї прийшло до остаточного порозуміня, бо хіньскі повномочники не згодять ся на мир понижаючий їх державу. Чим довше міжнародні війска будуть окупувати провінцию Чілї, тим тяжше по мисли Лїгунчана, буде заключене мира.

З полудневої Африки доносять, що аґітация против Анґлїйцїв чим раз сильнїйша і що Анґлїйцї надїють ся від свого правительства далеко їдучих розпоряджень і енерґічних средств осторожности. Арештованих в Йоганнесбурзї під закидом заговора на житє Робертса випущено на волю, бо не було против них нїяких доказів. Кіченер доносить з Блюмфонтена, що відділ Покса через цїлий день бив ся з Бурами коло Ґодстону, на північ від Бетулїї. Ґен. Сетль дійшов до Еґерсфонтена і по дорозї полонив 30 Бурів.

10)

ГАНЯ.

(З польского — Генрика Сенкевича.)

(Дальше).

Але видко гадала і Ганя о моїй надії, бо по обідї, принїсши вітцеви чорну каву, поцїлувала єго в руку, і сказала:

— Прошу пана, можу не їхати до Устрицї?

„Ах, яка недобра, яка недобра, та улюблена Ганя!" — погадав я собі в души.

Але отець, що трохи не дочував, не зрозуміів єї зразу, лиш поцїлувавши дївчину в чоло, спитав:

— Чого хочеш, дитинко?

— Маю одну просьбу.

— Яку?

— Чи можу не їхати до Устрицї?

— Длячого? Чи ти хора?

Як скаже, що хора, погадав я знов, всьо пропало, тимбільше, що отець в добрім настрою.

Однако Ганя не говорила нїкому неправди, навіть невинно і тому, замість зложити ту неохоту на біль голови, відповіла:

— Нї, я здорова, але не маю охоту.

— Коли так, то поїдеш до Устрицї, бо треба, щоби ти їхала.

Ганя поклонила ся, і не сказавши нї слова, відійшла. Що до мене, то я був урадований з цїлої души, і колиб тілько яло ся, то як радо був би я Ганї показав дулю.

Однако по хвили, коли ми лишились з вітцем самі, спитав я єго, чому велїв їй їхати.

— Хочу, аби сусїди привикли бачити в ній нашу своячку. Ганя, їдучи до Устрицї, робить то немов в імени твоєї матери. Розумієш?

Я не лише розумів, але хотїлось менї поцїлувати за ту гадку доброго вітця.

О пятій годині мали ми виїхати. Ганя і панї д'Іве убирали ся тимчасом на горі, а я велїв запрягти до легкого повозика на дві особи, бо сам мав намір їхати верхом. До Устрицї було півтора милї, отже при хорошій погодї мали ми перед собою дуже приємну проїздку. Коли Ганя зійшла з гори, одїта вправдї чорно, але красно а навіть богато, бо така була воля вітця, не міг я від неї відорвати очий. Виглядала так красно, що я сейчас почув, як мякне менї серце, а охота опору і штучний холод відлїтають десь за десяту гору. Але моя царівна перейшла попри мене справдї по царски, не поглянувши навіть на мене, хоч я також прибрав ся, як умів. Мимоходом кажучи, була трохи насуплена, бо дїйстно не мала охоти їхати, хоч не було то з охоти, аби менї докучити, але для иньших, справедливійших, як я пізнїйше пересьвідчив ся, причин.

Точно о пятій сїв я на коня, мої панї до повозика, і ми рушили разом. Цїлу дорогу держав ся я по сторонї Ганї, хоч старав ся всїми силами звернути єї увагу на себе. Ганя поглянула раз на мене, коли мій кінь став дуба, змірила мене спокійним оком від стіп до голови; трохи чи навіть не усьміхнула ся незначно, що в тій хвили додало менї великої відваги, але зараз потім обернула ся до панї д'Іве і почала з нею розмавляти в той спосіб, що я не міг втрутити ся до розмови.

Вкінци ми приїхали до Устрицї, де застали Селима. Панї Устрицкої не було дома; був лише пан, дві ґувернантки: Француска і Нїмкиня і дві панночки: старша, Льоля, ровесниця Ганї, хороша і з природи досить весела чорнявка, і молодша, Маруся; ще дитина. Панї, по перших привитанях, вибрали ся зараз до огороду на ягоди, а мене і Селима забрав з собою пан Устрицкий, аби нам показати своє нове оружиє і нові пся на дики, які спровадив великим коштом аж з Вроцлава. Я вже згадував, що пан Устрицкий був найзагорільший мисливець в цїлій околици, а до того чоловік дуже честний, добродушний і так само готовий на послуги, як богатий. Мав лиш одну хибу, котра робила єго для мене нудним, а то заєдно сьміяв ся і що кілька слів бив себе по животї, повтаряючи: „Дурниця, пане добродію! як називає ся, що?" Звано єго з тої причини: сусїд як ся називає.

Отже сусїд-як ся називає повів нас до псарнї, не зважаючи, що ми може воліли би сто разів бути при паннах в огородї. Якийсь час слухали ми терпеливо єго оповідань, аж вкінци я пригадав собі якийсь інтерес до панї д'Іве, а Селим просто сказав:

— То всьо дуже добре, пане добродію! Пси дуже красні, але що ми зробимо, коли оба маємо більшу охоту іти до панночок?

Новинки.

Львів дня 6-го грудня 1900.

— Торжественнє відкритє краківскої академії штук відбуло ся вчера о 10 ій години перед полуднем в присутности п. Міністра дра Гартля, п. Намістника ґр. Льва Пінїньского і богато иньших достоїнників і видніиших осіб. Торжество розпочав п. Міністер дуже щирою і красною промовою, на котру відповів директор академії п. Фалат. Відтак вголосив довшу промову и. Намістник, по котрім говорило ще кілька бесїдників і торжество закінчило ся около 12-ої години в полуднє. Вечером від'їхав п. Міністер до Відня. П. Намістник вертає завтра до Львова.

— Засуджені. В Станїславові засудив суд на основі вердикту судиїв присяжних, Марию Гільтайчук, селянку з Лядского шляхотского коло Станїславова, за то, що она хотїла отроїти свого мужа, Михайла, за котрого віддала ся несповна рік тому. Она мала до него велику відразу, а не могучи его инакше позбути ся, дала єму якоїсь отруї в голубцях. Михайло знайшов опісля в скрини жінки горнятко з головками від сїрників розпущеними в молоці і чемерицю та дав о тім знати до жандармериї. В той спосіб вийшла цїла справа на верх. — Тойже сам суд засудив на півтора року тяжкої вязницї Дмитра Капущака літ 55, господаря з Горохолина, котрий убив свого зятя Гната Якобова. Донька Дмитра не жила добре з Гнатом, а Дмитро забрав доньку і єї річи до себе. З того прийшло до процесу о крадїж, але суд в Богородчанах увільнив Дмитра. Ще того самого дня по розправі прийшов Гнат по жінку і хотїв єї забрати до себе. Дмитро побачив Гната на своїм обійстю і крикнув до него: Чогось тут прийшов? Заким ще Гнат відповів, кинув Дмитро сокирою в него і поцїлив в голову так нещасливо, що Гнат лиш крикнув „Тату!" і упав неживий на землю. Старий бив відтак вже трупа обухом, перескакував через трупа як божевільний, а опісля порубане тїло Гната затягнув до стайнї, а відтак в ночи при помочи сина заніс до рова при улици і там лишив.

— З Яворова пишуть нам: В недїлю, дня 9 н. ст. грудня відбудуть ся заходом Міщаньскої читальнї в Яворові, в салї „Сокола" вечерницї в честь Маркіяна Шашкевича з слїдуючою проґрамою: 1. Колесса: „На музицї", хор. 2. Орловский: „Три слова", фортепян на 2 р. 3. М. Шашкевич: „Псальми Русланові", деклямация. 4. Лисенко: „Гетьмани", сольо баритонове з супроводї фортепяна. 5. Матюк: „До рускої піснї", хор. 6. Дорн: Лоєнґрін", фортепян на 4 р. 7. Вербицкий: „Серед поля широкого", дует в супроводї фортепяна. 8. М. Шашкевичеви, привіт. 9. О. Нижанковский: „Славяньскі гимни", хор. Початок о годинї 7½. Цїни місць: Першорядні крісла 1 К. 60 с., другорядні 1 К., третьорядні 60 с., місце стояче 20 с.

— Сьвященик патріот. О. др. Іван Гробельский, крилошанин станїславівскої епіскопської капітули, жертвував як вже звістно 2000 К. на будову дому бурси руского товариства педаґоґічного в Станїславові а на урядженє тої бурси 100 К. Той сам сьвященик патріот жертвував дальше: 200 К. на фонд для закупна приборів шкільних для учеників рускої школи вправ при учительскій семинарії в Станїславові; 200 зр. яко фундацию богослужебну при станїславівскій капітулї; 200 К. на руску бурсу в Перемишли, 50 К. для товариства „Руслан" (запомогове товариство для шкільної молодежи) у Львові і 100 К. на будову „Народ. Дому" в Чернівцях. На потреби церкви в родиннім місточку Порохнику жертвував о. Гробельский сего року 424 К. на реставрацию братского дому; 400 К. на штахети коло церкви в Порохнику; справив чашу для тої церкви за 500 К. і служебник за 66 К. Крім того сей патріот, яких у нас дуже мало і ледви чи знайде ся другий такий, дає річно на книжки і часописи для читальнї в Порохнику 40 К., на образки для школи 36 К. і так в короткім часї жертвував на публичні цїли більше як 4372 К. Честь і слава за се щедрому сьвященикови патріотови і дай Боже, щоби він став ся взірцем і приміром для других.

— З львівского „Бояна". Загальні збори „Бояна" відбули ся дня 21 м. м., саме в 10 літ по заснованю сего товариства. По отвореню зборів головою, проф. Шухевичем, відчитано протокол з послїдних загальних зборів і приступлено до вибору нового виділу. Вибрано: головою товариства одноголосно проф. Шухевича; заступником голови проф. Яр. Витошиньского, диріґентом адв. дра Ст. Федака, єго заступником Ст. Людкевича, диріґенткою панну Марию Арданівну, надто увійшли в склад виділу пп. М. Волошин, В. Чума і п. Чайковский, а на заступників пп. Роман Ганинчак, Ст. Леонтович і В. Безкоровайний. До контрольної комісиї вибрано пп. Сушка, Максимовича і Доманика. Потім збори ухвалили сьвяткувати 10 лїтний ювилей істнованя товариства і поручили видїлови, щоби сею справою заняв ся. На засїданю дня 26 м. м. уконституував ся вибравши писарем п. П. Чайковского, скарбником п. М. Волошина, а бібліотекарем п. В. Чуму.

— Молоденькі молодята. В Екзетер в Анґлії арештовано сими днями молоденьку пару, котра разом числить ледви 31 літ. Молодий (чи може вже муж, бо молоді молодята кажуть що они вже повінчали ся) називає ся Беноа Леґебеке і має 16 літ, а молода (чи може жінка) єсть о рік молодша, називає ся Адрієнна Ляміні і єсть донькою официра. Обоє молодята суть родом з Брукселї. Адрієнна виграла недавно тому більшу суму на льотериї і тоді постановила молода пара втечи з тими грішми до Анґлії і там побрати ся. Побувши довший час в Льондонї і Брістолю приїхали они до Екзетер і там заїхали до готелю, де записали ся до книги гостий яко муж і жінка. Але льондоньска поліция, до котрої віднесли ся родителї молодої пари, не дала їм тут спокійно проживати, бо викрила їх в хвили, коли они хотїли продати італїяньскі цїнні папери; їх привезено до Льондону, звідки відставлять до Брукселї.

— Крадїж в сали судовій. В сали судовій ч. 13 краєвого суду цивільного у Львові відбула ся вчера ліцитация, на котрій явив ся між иншими також Герш Федербух властитель маєтности з Пароля. Не сподїваючись того, щоби на ліцитацию в судї приходили також і злодії, поклав на столї шапку з кримских смушків вартости 28 К. і вже єї більше не побачив.

— Дістав ся в добрі руки. Ві второк в ночи в поїздї, що їхав з Красного до Львова, три злодії постановили були зробити облаву на чужі кишенї і забрали ся насамперед до

Пан Устрицкий ударив ся долонями по животї.

— А, дурницю, пане добродію! як ся називає, що? Ну, то ідїть, піду з вами.

І ми пішли. Однако вскорі показало ся, що я не мав чого так дуже бажати собі. Ганя, що якось держала ся на боцї від своїх товаришок, не перестала мене легковажити і може умисне займала ся Селимом; менї, впрочім, яло ся бавити панну Льолю. О чім я розмавляв з панною Льолею, яким способом не говорив дурниць і як відповідав на єї вічливі питаня, не знаю, бо заєдно слїдив Селима і Ганю, ловлячи ушима слова їх розмови та хапаючи погляди і рухи. Селим не замітив того, але замітила Ганя і умисне притишувала голос або споглядала з залицянєм на свого товариша, котрий позволив колисати ся тою поведінию ласк. „Пожди но, Ганю, погадав я собі, робиш ти менї на злість, зроблю і я тобі". І так роздумуючи, обернув ся я до моєї товаришки. Я забув сказати, що панна Льоля мала до мене дивну слабість і показувала менї аж надто наглядно. Отже я почав бути для неї вічливий, сьміяв ся і бавив єї, хоч менї більше хотїло ся плакати, як сьміяти, а Льоля споглядала на мене розрадована своїми вогкими, темно синими очима і почала попадати в любовний настрій.

Ах, коли би знала, як я єї ненавидів в тій хвили! А однако так дуже відчував я свою ролю, що допустив ся навіть чогось поганого. Іменно, коли панна Льоля зробила в часї розмови якусь злобну замітку о Селимі і Гани, тодї я, хоч в души затряс ся з гнїву, не відповів їй так як слїд, але тілько усьміхнув ся досить глупо і змовчав. Ми ходили так може годину, відтак подано підвечірок під плачучим каштаном, котрого галузє, досягаючи кінцями листя землї, творило над нашими головами неов зелений дах. Аж тепер зрозумів я, що Ганя не лише задля мене не хотїла їхати до Устрицї, але мала свої більше оправдані причини.

Була то просто така річ: панї д'Іве, що походила із старої францускої шляхти і впрочім більше образована від прочих учительок, уважала ся чимсь ліпшим від Французки, а особливо від Нїмкинї з Устрицї; а ті знов обі уважали ся чимсь ліпшим від Ганї, бо єї дїд був слугою. Але добре вихована панї д'Іве не давала їм того відчути, між тим як они явно, аж до нечемности легковажили Ганю. Були то звичайні бабскі сплетнї і примхи, але я не міг позволити, аби моя дорога Гануня, впрочім сто разів більше варта як цїла Устриця, мала бути їх жертвою. Ганя терпіла то легковаженє з тактом і добротою, яка приносила їй лише честь; однако то було прикро. Коли панї Устрицка була дома таких річий нїколи не бувало, але в тій хвили обі ґувернантки користали з доброї нагоди. Як лиш Селим сїв коло Ганї зараз почали ся шепти і натяки, в котрих і панна Льоля, завидуюча Ганї красоти, брала трохи участь. Я відповів кілька разів остро на ті натяки, але вскорі заступив мене мимо волї, Селим. Я бачив, що блискавиця гнїву перебігла по его чолї, але вскорі схаменув ся і успокоєний обернув глумливий погляд на ґувернантки. Дотепний, бистроумний і сьмілий, вскорі так загнав їх в кут, що не знали, де подїти ся. Помагала єму в тім панї д'Іве своєю повагою і я, що впрочім бувби радо побив обі ті чужинки. Панна Льоля, не хотячи мене обидити, перейшла також на мою сторону і хоч нещиро, стала вказувати Гани два рази більше вічливости як звичайно. Одним словом: наша побіда була цїлковита, однако на нещастє і на великий мій жаль, головна заслуга і тим разом упала на Селима. Ганя, що мимо цїлої сили волї ледве могла здержати сльози, почала поглядати на Селима, як на свого спасителя з вдячностию і почитанєм. Тому, коли ми встали від стола і знов почали ходити парами по огородї, учув я, як Ганя похилила ся до Селима і шепнула:

— Пане Селиме, я вам дуже...

І нагле перестала, бо бояла ся розплакати ся, а зворушенє мимо єї волї перемагало єї.

— Панно Ганю! не говорім о тім. Не уважайте на то і... не журіть ся тим.

— Бачите самі, як менї тяжко о тім говорити; але я хотїла вам подякувати.

— За що? Панно Ганю, за що? Я не можу стерпіти сльоз в ваших очах. Я би для вас....

Тепер з черги він не докінчив, бо не умів найти слів, а може в час спостеріг, що надто піддає ся чувствам, якими переповнена була єго грудь; отже лиш змішаний відвернув голову, аби не дати пізнати зворушеня і замовк.

Ганя дивилась на него сияючими від сльоз очима, а я тодї вже не питав що стало ся.

Я любив Ганю цїлою силою молодої души, обожав єї; любив єї так, як лиш в небі люблять, любив єї стать, любив єї очи, кождий промінь волосся, звук мови; любив кожду єї одежу, воздух, котрим дихала, а та любов пройняла мене на скрізь і була не лише в серци, але в цїлім моїм єстві: я лиш в нїй і через неї жив, плила у мнї як кров, била від мене як тепло. Для иньших може істнує ще щось побіч любови, для мене цїлий сьвіт істнував в нїй, нїчо поза нею. Для сьвіта був я слїпий, глухий і глупий, бо розум і душу займав я тілько тим одним чувством. Я чув, що горю, як розпалена сьвічка, що та полумінь мене нищить і що гину, що умираю. Чим була та любов? Великим голосом, великим кликом души на другу душу: „Моя обожана, моя сьвята, моя улюблена, услухай мене!" Отже я не питав вже що стало ся, бо зрозумів, що не менї, не менї відповідала Ганя на ту сердечну просьбу. Серед рівнодушних людий, чоловік жадний любови ходить як в лїсі і гукає накликує як

кишенї муляря Осипа Дзюби, що їхав зі Струсова до Львова, і мав споро гроший при собі. Дзюба їхав в третій клясі, а коли поїзд доїзджав вже до Куткоря, він задрімав і став хропіти. Один із злодіїв вложив вже був руку в его кишеню, коли Дзюба нараз пробудив ся і сильною рукою вхопив злодія за карк так, що той аж почав верещати на ціле горло. Два другі злодії, спільники зловленого, так перепудили ся, що не чекаючи аж поїзд доїде до стациї, повискакували з ваґона на поле, і повтїкали. Від Дзюби дістав ся злодій в другі добрі руки, кондуктора Яблоньского, котрий вже его не випустив аж у Львові на полициї. Тут пізнали, що то нотований злодій Герш Шехтер. В кілька годин опісля спроваджено на полицию якогось Роґальского, котрий приїхав слїдуючим поїздом з Красного, та пішов просто до золотаря Рапса, і хотів продати ему кусник золотої бляхи з куверти годинника. Полиция здогадує ся, що то спільник Шехтера.

— **Безталанний.** Говорять люди: „Прибудь щасте, розум буде“ і додають, що так вже буває на сьвіті, що иноді й розум не помагає, коли нема щастя В місті Брісбане в Кінсленд в Австралії помер сими днями чоловік, котрий міг був стати одним з найбогатших людий на сьвіті, як би був мав щасте, а він продав свое щасте за марницю, за суму, котра на наші гроші значить 24 К. Коли в Австралії відкрито золото, і збігли ся перші копальники з цілого сьвіта, прибув з ними й мастер Гордон з Банфшір в Шкотиї, та купив собі, по всіляких пригодах, за послїдні гроші, які ще ему були лишили ся, один „лайм“ (пайку), положену на 17 миль від Рокгамптен. Він став там копати золото, але що не знаходив майже нічого, то рад був, коли знайшли ся купцї на его пайку, братя Фредерік і Тома Морґан, котрі заплатили ему за его кусень землї около 24 корон. В кілька днів опісля нові властителі ґрунту добули жилу золота, котра показала ся найбогатшою в цілім тім окрузї, і они продали опісля нову копальню якійсь спілцї за величезну суму, бо за 21 міліонів корон. Ся копальня золота, звана Мавнт Морґан, есть і до нинїшнього дня найбогатшою в Австралії а ті, що мають в ній свої паї, дістали доси вже більше як 160 міліонів корон дивіденди. Але той, що відкрив ту копальню і випустив еї з своїх рук, Дональд Кавтс Гордон помер сими днями в шпитали віддаленім не сповна чверть милї від сего золотого раю. Мимо волї насуває ся тепер питане: „Чи дійстно Гордон не мав щастя, чи може лиш не умів его задержати при собі? Трохи терпеливости і витревалости та проворности, а Гордон був може умер богачем в своїй палатї.

Телеграми.

Відень 6 грудня. Цїсар приймив вчера на авдиенциї міністра дра Кербера.

Софія 6 грудня. Цїлий кабінет подав ся до димисиї. Собраніе закрито.

Берлин 6 грудня. Як Norddeutsche Allgemeine Ztg. доносить, надійшла до Берлина вість від Лїгунчана, що новий ґубернатор провінциї Шанзї виступає дуже строго против ворохобників. В послїдних днях покарано смертию звиш 80 провідників.

Гаґа 6 грудня. На вчерашнім засїданю палати послів, заявив президент міністрів, що не може в тій хвили подати речинця, в котрім Голяндия буде могла предложити в справі бурскій мировий суд.

Новий Йорк 6 грудня. З Пекіну доносять, що посли ще й до нинї не рішили ся на остаточну згоду що-до услівий переговорів. Слїдуюча конференция не відбуде ся в найблизших днях.

Кольонія 6 грудня. Кріґер виїздить нинї перед полуднем до Гаґи.

Курс львівский.

Дня 5-ого грудня 1900.	платять	жадають
I. Акциї за штуку	К. с.	К. с.
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	635·—	655·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	354·—	364·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	531·—	541·—
Акциї гарбарні Ряшів	—·—	150·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	420·—	440·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 4% корон	89·90	90 60
Банку гіпот. 5% преміов.	109·30	110·—
Банку гіпот. $4\frac{1}{2}\%$	98·30	99·—
$4\frac{1}{2}\%$ листи застав. Банку краев.	98·50	99·20
4% листи застав. Банку краев. .	92·—	92·70
Листи застав. Тов. кред. 4% . .	92·50	93·20
„ „ 4% льос. в $41\frac{1}{2}$ літ.	93·20	93·90
„ „ 4% льос. в 56 літ.	90·90	91·60
III. Облїґи за 100 зр		
Пропінацийні гал.	95·70	96·40
Облїґи ком. Банку кр. 5% II ем.	100·50	101·20
„ „ „ „ $4\frac{1}{2}\%$	98·50	99·20
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	92·—	92·70
Позичка краев. з 1873 по 6%	102·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	92·—	92·70
„ м. Львова 4% по 200 кор.	88·—	88·70
IV. Льоси.		
Міста Кракова	77·50	79·50
Міста Станиславова	145·—	—·—
Австр. червон. хреста (Курс віденьский)	45·50	47.50
Угорскі черв. хреста (Курс віденьский)	22·—	23.—
Італ. черв. хрес. 25 фр. (Курс віденьский)	—·—	—·—
Архікн. Рудольфа 20 К. (Курс віденьский)	59·—	61·—
Базиліка 10 К. (Курс віденьский)	14·—	14·75
Joszif 4 K. (Курс віденьский)	6·50	8·—
Сербскі табакові 10 фр. (Курс віденьский)	8 50	10·—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·35	11·50
Рубель паперовий	2·53	2·57
100 марок нїмецких	117·40	118·—
Доляр америк.	4·80	5·—

в лісі, ждучи, чи не відповість ему голос симпатичний, отже ще й тому не питав я, що стало ся, бо через мою власну любов і через власне пусте кликане причув я і учув два симпатичні голоси: Селима і Ганї. Кликали ся взаїмно голосами сердець, кликали ся на мое нещасте, самі не знаючи о тім. Одно другому було немов лїсним відгомоном і одно ішло за другим, як відгомон іде за голосом. І щож я міг порадити против тої конечности, котру они могли називати щастем, а я — нещастем? Щож я міг порадити против того ладу природи, против тої нещасної льоґіки? Як добути серце Ганї, коли якась непоборима сила клонить его в иншу сторону?

Я відлучив ся від товариства і сїв на огородовій лавці, а подібні гадки шуміли менї в голові, як зриваюче ся стадо птиць. Огорнув мене дур болю і розпуки Я чув, що серед родини, серед щирих, дружних сердець був я самітний; цїлий сьвіт видавсь менї таким пустий, сиріґский, небо надїмною так на людску кривду байдуже, що мимохіть одна гадка заволоділа в мені над иншими і поглотила всї і покрила своїм понурим спокоєм. Імя її було: смерть. А відтак: вихід з того блудного колеса і конець терпіню і розвязка цїлої тої сумної комедиї, розірване всїх болючих узів, опоясуючих душу і випочинок по утомі; ах, той, випочивок, котрого я був так жадний, випочивок темний, випочивок мого нїчо, але тихий, вічний!

Було менї як чоловікови утомленому сльозами, болем і сном. Заспати, заспати! — гадає я собі, за яку небудь цїну, хоч би за цїну житя. Відтак із спокійних, великаньских небес, куди утїкла давна моя віра дитинства, прилинула ще одна гадка як птах і сїла менї на мозку. Гадка та містила ся в коротких словах:

— А колиб?

Було то нове колесо, в яке я вплів ся силою неумолимої конечности. Ох, терпів я дуже, а там з сусїдної алеї доносились до мене веселі слова або тихі шепти розмавляючих, коло мене пахли цьвіти, на деревах щебетали птиці, що ішли на спочинок; надімною висїло погідне небо, червонаве від західної зорі: всьо було спокійне, щасливе, я сам лиш зболїлий і з затиснеными зубами бажав умерти серед того розцьвіту житя.

Нараз я стрепенув ся: передомною зашелестіла жіноча сукня.

Я поглянув: то була панна Льоля. Була якась тиха і лагідна, дивила ся на мене зі співчутєм, а може й більше я зі співчутєм. Серед блесків вечера і тіний дерев, видавалась блїда; розвіяні, немов случайно буйні коси спливали її на рамена.

В тій хвили не чув я до неї ненависти. Душе, одинока милосердна! — погадав я — чи приходиш мене потїшити?

— Пане Генрику, ви якісь сумні.... може маєте який біль?

— О так, пані! Маю великий біль — скрикнув я з силою і порвавши еї руку, приложив еї собі до розпаленого чола, відтак напрасно поцїлував еї і утїк.

— Пане Генрику! — крикнула на мене з тиха.

А рівночасно на скрутї улицї показали ся Селим і Ганя. Обоє бачили мій вибух: бачили як я цїлував і притискав до чола руку Льолї; бачили то обоє, отже усьміхаючись поглянули на себе, немов би говорили:

— Знаємо, знаємо, що то значить.

(Дальше буде.)

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).